

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ
της προσφυγής υπ' αριθ. 22021/05
την οποία κατέθεσε ο ÖÖJE
κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον, στις 6 Σεπτεμβρίου 2007, σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *Πρόεδρος,*

Χ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Ν. ΒΑΙΙĆ,

Α. ΚΟΒΛΕΡ,

Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ,

Κ. ΗΑΙΙΥΕΥ,

Σ.Ε. ΤΕΒΕΝΣ,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, Σ. ΝΙΕΛΣΕΝ.

Έχον υπόψη την προρρηθείσα προσφυγή η οποία εισήχθη στις 9 Ιουνίου 2005.

Έχον υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου όπως αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας, δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως.

Έχον υπόψη τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η διάδικος Κυβέρνηση και την αντίκρουση του προσφεύγοντος.

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση :

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων ÖÖJE , Ουκρανός υπήκοος, ο οποίος γεννήθηκε το 1978, ήδη κρατείται στις φυλακές Μαλανδρίνου. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τη Δικηγόρο Αθηνών Μ. Κοσσίδα. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Σ. Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Σ. Τρεκλή, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού

Συμβουλίου του Κράτους. Αν και πληροφορήθηκε το δικαίωμά της να λάβει μέρος στην ακροαματική διαδικασία (άρθρα 36 παρ. 1 της Συμβάσεως και 44 παρ. 1 του Κανονισμού Διαδικασίας), η Ουκρανική Κυβέρνηση δεν έκανε χρήση του δικαιώματος αυτού.

A. Οι ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά εκτίθενται από τους διαδίκους, έχουν συνοπτικώς ως εξής :

Στις 8 Οκτωβρίου 2001, το Κακουργιοδικείο Ρόδου κατέδικασε τον προσφεύγοντα σε ισόβια κάθειρξη για απόπειρα βιασμού και ανθρωποκτονία μιας βρετανίδας τουρίστριας, από κοινού με έναν Μολδαβό υπήκοο. Με μία πλήρως αιτιολογημένη απόφαση, βασισμένη στις καταθέσεις μεγάλου αριθμού μαρτύρων και σε ιατροδικαστικές εκθέσεις, το δικαστήριο έκρινε ότι οι δύο άνδρες πήραν μαζί τους στο αυτοκίνητο το θύμα που έκανε ωτοστόπ και, αφού παρεξέκλιναν της πορείας τους, οδήγησαν το θύμα σε ένα απομονωμένο μέρος, όπου αποπειράθηκαν να το βιάσουν. Όταν το θύμα αντιστάθηκε, οι δύο άνδρες το εφόνευσαν, χτυπώντας βίαια το κεφάλι του στο λεβιέ του αυτοκινήτου (απόφαση 30/2001). Ο προσφεύγων, τον οποίο εκπροσωπούσε μία δικηγόρος των Αθηνών κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, εφεσίβαλε την προρρηθείσα απόφαση, αρνούμενος ότι είχε κάποια συμμετοχή στο έγκλημα.

Κατά τη δικάσιμο της 5^{ης} Μαΐου 2003, ο προσφεύγων ενεφανίσθη μόνος ενώπιον του Εφετείου Δωδεκανήσου και ζήτησε αναβολή, επειδή η δικηγόρος στην οποία είχε αναθέσει την εκπροσώπησή του, δεν ηδύνατο να παραστεί. Το Εφετείο απέρριψε ομοφώνως το αίτημα αυτό, κρίνοντας ότι δεν προέκυπτε από κάποιο αποδεικτικό στοιχείο ότι συνέτρεχαν σοβαροί λόγοι και η δικηγόρος την οποία είχε ορίσει ο προσφεύγων, προκειμένου να τον εκπροσωπήσει στη δίκη, κωλυόταν να παραστεί. Περαιτέρω, το Εφετείο έκρινε ότι ο ίδιος ο προσφεύγων δεν είχε προβάλει κάποιο σοβαρό λόγο για να δικαιολογήσει την απουσία της συνηγόρου του. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι είχε προσκομίσει επιστολή της δικηγόρου του, αλλά ότι το Εφετείο αρνήθηκε να τη λάβει υπόψη και να τη συμπεριλάβει στη δικογραφία. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τη θέση αυτή και υποστηρίζει ότι ουδέν ίχνος της επιστολής αυτής υφίσταται στον φάκελο της δικογραφίας, ο οποίος κατετέθη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

Στη συνέχεια, ο Πρόεδρος του Εφετείου όρισε αυτεπαγγέλτως άλλο δικηγόρο, προκειμένου να εκπροσωπήσει τον προσφεύγοντα, και του παραχώρησε μία ώρα για να μελετήσει τη δικογραφία. Μετά την πάροδο αυτού του χρονικού διαστήματος, ο αυτεπαγγέλτως ορισθείς δικηγόρος δήλωσε ότι έλαβε γνώση της δικογραφίας, και το Εφετείο, και η δίκη συνεχίσθηκε. Όπως προκύπτει από τα πρακτικά, ο αυτεπαγγέλτως ορισθείς δικηγόρος πρότεινε την εξαίρεση ενός ενόρκου, εξήτησε τους μάρτυρες και αγόρευσε. Ο προσφεύγων έλαβε τον λόγο τελευταίος. Το Εφετείο προέβη, επίσης, στην ανάγνωση πολλών εγγράφων, όπως οι εκθέσεις των ιατροδικαστών. Μετά το πέρας της συζητήσεως, το Εφετείο, αναφερόμενο στα συλλεγόμενα αποδεικτικά στοιχεία, επικύρωσε την καταδικαστική απόφαση σε βάρος του προσφεύγοντος, καθώς και την πρωτοδίκως επιβληθείσα ποινή (απόφαση 24/2003).

Στις 25 Σεπτεμβρίου 2003, ο αυτεπαγγέλτως ορισθείς δικηγόρος κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως, παραπονούμενος, ειδικότερα, για την απόρριψη του αιτήματος του προσφεύγοντος περί αναβολής της δίκης του ενώπιον του Εφετείου.

Η υπόθεση συζητήθηκε ενώπιον του Αρείου Πάγου στις 9 Νοεμβρίου 2004. Τον προσφεύγοντα εκπροσωπούσε η δικηγόρος Αθηνών, η οποία υπεστήριξε ότι έπρεπε το Εφετείο να αναβάλει τη δίκη, άλλως, να ορίσει συνήγορο του προσφεύγοντος πριν αποφανθεί επί του αιτήματος περί αναβολής.

Στις 27 Ιανουαρίου 2005, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως, κρίνοντας, μεταξύ άλλων, ότι ο προσφεύγων δεν είχε αποδείξει ότι υπήρχαν σοβαροί λόγοι που δικαιολογούσαν την αναβολή. Επίσης, ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν εκπροσωπήθηκε από αυτεπαγγέλτως ορισθέντα δικηγόρο, όταν υπέβαλε το αίτημα περί αναβολής, δεν συνεπαγόταν ακυρότητα της διαδικασίας. Το ανώτατο δικαστήριο έκρινε, επίσης, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν πλήρως αιτιολογημένη (απόφαση 141/2005).

B. Οικείο εσωτερικό δίκαιο και πρακτική

Το άρθρο 349 παρ. 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο που επισυνέβησαν τα περιστατικά, είχε ως εξής :

«Το δικαστήριο μπορεί να διατάξει την αναβολή της δίκης για σημαντικά αίτια που προβάλλονται από τον εισαγγελέα ή κάποιον από τους διαδίκους (...)

Κατά τη νομολογία του Αρείου Πάγου, μία αίτηση αναβολής, πρέπει να είναι «ακριβής και ρητή». Η δε αποδοχή του αιτήματος αυτού υπόκειται στην κυρίαρχη

εκτίμηση του δικαστηρίου της ουσίας (βλ., προς την κατεύθυνση αυτή, ΑΠ 1185/2005 και 112/2006).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Επικαλούμενος το άρθρο 6 παρ. 3 γ) της Συμβάσεως, ο προσφεύγων παραπονείται ότι, στην παρούσα υπόθεση, παραβιάστηκε το δικαίωμά του σε πραγματική και αποτελεσματική υπεράσπιση, λόγω του γεγονότος ότι δεν ηδυνήθη να εκπροσωπηθεί ενώπιον του Εφετείου από συνήγορο της εκλογής του.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ο προσφεύγων παραπονείται ότι το εσφαλμένως το Εφετείο απέρριψε το αίτημα αναβολής, το οποίο υπέβαλε. Έτσι, δεν ηδυνήθη να εκπροσωπηθεί από τη δικηγόρο Αθηνών. Ο προσφεύγων προσάπτει στο Εφετείο ότι δεν έλαβε υπόψη την επιστολή την οποία του είχε χορηγήσει η δικηγόρος αυτή για να δικαιολογήσει την απουσία της, και ότι παρέλειψε να συμπεριλάβει την επιστολή αυτή στον φάκελο της δικογραφίας. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 6 παρ. 3 γ) της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής :

«Ειδικότερον, πας κατηγορούμενος έχει δικαίωμα (...) όπως υπερασπίσει ο ίδιος εαυτόν ή αναθέσει την υπεράσπισίν του εις συνήγορον της εκλογής του, εν ή δε περιπτώσει δεν διαθέτει τα μέσα να πληρώσει συνήγορον της εκλογής του, εν ή δε περιπτώσει δεν διαθέτει τα μέσα να πληρώσει συνήγορον να του παρασχεθή τοιούτος δωρεάν, όταν τούτο ενδείκνυται υπό του συμφέροντος της δικαιοσύνης.»

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 6 παρ. 3 γ) δεν αναγνωρίζει στον κατηγορούμενο το δικαίωμα να αποφασίζει ο ίδιος για τον τρόπο με τον οποίο θα εξασφαλισθεί η υπεράσπισή του, αλλά παρέχει στα Συμβαλλόμενα Κράτη τη δυνατότητα επιλογής των μέσων τα οποία είναι κατάλληλα προκειμένου να επιτραπεί στο δικαστικό τους σύστημα να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του άρθρου 6. Έτσι, το δικαίωμα υπερασπίσεως δια συνηγόρου της εκλογής του δεν είναι ένα απόλυτο δικαίωμα και δύναται να υπόκειται σε εύλογους περιορισμούς. Συνεκτιμώνται δε και άλλα κριτήρια, όπως το δικαίωμα στην έκδοση αποφάσεως εντός ευλόγου προθεσμίας και, ως εκ τούτου, η ανάγκη ταχείας διεκπεραιώσεως των εγγεγραμμένων στο πινάκιο υποθέσεων.

Προκειμένου περί της παρούσης υποθέσεως, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν επικαλέσθηκε έναν μόνο λόγο για να δικαιολογήσει την αδυναμία

της δικηγόρου του να παραστεί στη συζήτηση. Ωστόσο, η εθνική νομοθεσία είναι πολύ σαφής στο θέμα αυτό και απαιτεί την επίκληση συγκεκριμένων και σοβαρών λόγων για τη στήριξη ενός αιτήματος αναβολής, άλλως, η απόρριψη του αιτήματος αυτού είναι μία αναπόφευκτη συνέπεια, και αυτό ακριβώς συνέβη στην παρούσα υπόθεση. Ο προσφεύγων και η δικηγόρος του πήραν, λοιπόν, το ρίσκο, αλλά για συνέπειες αυτής της επιλογής τους δεν ευθύνονται τα επιληφθέντα της υποθέσεως δικαστήρια. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι, ακόμα και ενώπιον του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων δεν εξήγησε του λόγους για τους οποίους κωλύotan η δικηγόρος του, δεν προσκόμισε την επιστολή, την οποία, όπως ισχυρίζεται, επέδειξε ενώπιον του Εφετείου, ούτε ανέφερε το περιεχόμενό της.

Ούτως ή άλλως, η Κυβέρνηση υπομιμνήσκει ότι ο δίκαιος χαρακτήρας εκτιμάται αφού εξετασθεί η διαδικασία στο σύνολό της και σημειώνει ότι τόσο το πρωτοβάθμιο δικαστήριο όσο και το Εφετείο και ο Άρειος Πάγος σεβάσθηκαν τα υπερασπιστικά δικαιώματα του προσφεύγοντος. Πράγματι, καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας, ο προσφεύγων έτυχε υπερασπίσεως από δικηγόρο, και ούτε καν ισχυρίσθηκε ότι ο αυτεπαγγέλτως ορισθείς δικηγόρος, στο πλαίσιο της δίκης ενώπιον του Εφετείου, υπήρξε ανεπαρκής. Απόδειξη ότι ο προσφεύγων του ανέθεσε στη συνέχεια να καταθέσει την αίτηση αναιρέσεως. Η Κυβέρνηση καταλήγει ότι το δικαίωμα του προσφεύγοντος σε δικαία δίκη δεν παραβιάσθηκε στην προκειμένη περίπτωση.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι πριν ακόμα αποφανθεί επί του αιτήματος αναβολής, το οποίο υπέβαλε, έπρεπε το Εφετείο να ορίσει συνήγορο για να τον εκπροσωπήσει. Εάν αυτό είχε συμβεί, το Εφετείο θα ήταν υποχρεωμένο να συμπεριλάβει στον φάκελο της δικογραφίας την επιστολή της δικηγόρου του και δεν θα είχε αυθαίρετως αρνηθεί να την παραλάβει.

Ο προσφεύγων παραδέχεται ότι ο αυτεπαγγέλτως ορισθείς δικηγόρος κατέβαλε πάσα προσπάθεια για να τον υπερασπισθεί, αλλά εκτιμά ότι, αφού διέθετε μόνο μία ώρα για να μελετήσει τη δικογραφία, του ήταν αδύνατο να προετοιμασθεί σωστά. Ο προσφεύγων παραδέχεται επίσης ότι, στη συνέχεια, ανέθεσε στον ίδιο δικηγόρο να καταθέσει την αίτηση αναιρέσεως. Ωστόσο, διευκρινίζει ότι αυτό έγινε για καθαρά πρακτικούς λόγους, αφού η δικηγόρος της εκλογής του διατηρούσε γραφείο στην Αθήνα και δεν είχε τη δυνατότητα να παρακολουθήσει ανελλιπώς τη

διαδικασία καθαρογραφής της εφετειακής αποφάσεως και την έναρξη της προθεσμίας για την αίτηση αναιρέσεως. Ούτως ή άλλως, η δικηγόρος Αθηνών εκπροσώπησε τον προσφεύγοντα κατά τη συζήτηση ενώπιον του Αρείου Πάγου.

Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ουδέποτε στο παρελθόν είχε ζητήσει αναβολή, ότι το αίτημά του ήταν νόμιμο και αιτιολογημένο, και ότι σκοπός του δεν ήταν η παράνομη καθυστέρηση της διαδικασίας. Υπογραμμίζει δε ότι ουδέν είχε να κερδίσει από μία τέτοια καθυστέρηση της δίκης, εάν το αίτημά του είχε γίνει δεκτό, διότι είχε ήδη καταδικασθεί σε ισόβια κάθειρξη. Δεν ευρισκόταν, επομένως, στην ίδια θέση με ένα πρόσωπο το οποίο κρατείται προσωρινώς, π.χ., και θα ήλπιζε, υποβάλλοντας αίτημα αναβολής, να εξαντλήσει τον μέγιστο χρόνο κρατήσεως και να αφεθεί ελεύθερο.

Το Δικαστήριο υπομνησκει ότι το άρθρο 6 παρ. 3 γ) της Συμβάσεως αναγνωρίζει σε κάθε κατηγορούμενο το δικαίωμα να τυγχάνει της συμπαραστάσεως συνηγόρου της εκλογής του, η οποία επιλογή πρέπει, κατ' αρχήν, να γίνεται σεβαστή. Πάντως, παρά τη σημασία της σχέσεως εμπιστοσύνης δικηγόρου-πελάτη, το δικαίωμα αυτό δεν είναι απόλυτο : ο διορισμός συνηγόρου άλλου από εκείνον τον οποίο επιθυμεί ο κατηγορούμενος, δύναται να βασίζεται σε «οικείους και επαρκείς λόγους» όσον αφορά το συμφέρον της δικαιοσύνης (*Croissant κατά Γερμανίας*, απόφαση της 25^{ης} Σεπτεμβρίου 1992, série A n° 237-B, σελ. 33, παρ. 29, *Mayzit κατά Ρωσίας*, αρ. προσφυγής 63378/00, παρ. 66, απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2005, *Poron κατά Ρωσίας*, παρ. 171, απόφαση της 13^{ης} Ιουλίου 2006). Εκείνο το οποίο προέχει, είναι ότι ο κατηγορούμενος έτυχε «συγκεκριμένης και πραγματικής» υπερασπίσεως (βλ. *Artico κατά Ιταλίας*, απόφαση της 13^{ης} Μαΐου 1980, série A n° 37, σελ. 16, παρ. 33, *Goddi κατά Ιταλίας*, απόφαση της 9^{ης} Απριλίου 1984 série A n° 76, σελ. 11, παρ. 27, *Eurofinacom κατά Γαλλίας* (déc.), αρ. προσφυγής 58753/00, CEDH 2004-VII).

Εξ άλλου, η παράγραφος 3 του άρθρου 6 έχει χαρακτήρα ειδικής εφαρμογής της γενικής αρχής της παραγράφου 1 : τα διάφορα δικαιώματα τα οποία απαριθμούνται, αποτελούν στοιχεία μεταξύ άλλων της έννοιας της δικαίας δίκης σε ποινικές υποθέσεις. Έχοντας ως μέλημα την τήρησή της, δεν θα πρέπει να διαφεύγει ο βαθύτερος σκοπός της, ούτε αυτή να αποκόπτεται από τον «ενιαίο κορμό» με τον οποίο συνδέεται. Έτσι, κατά γενικό κανόνα, το Δικαστήριο εξετάζει τις αιτιάσεις

όσον αφορά το άρθρο 6 παρ. 3, υπό το πρίσμα τις παραγράφου 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 3 (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Meftah κ.λ.π. κατά Γαλλίας* [GC], αρ. προσφυγής 32911/96, 35237/97 και 34595/97, παρ. 40, CEDH 2002-VII).

Το Δικαστήριο θα εξετάσει, επομένως, τα καταγγελλόμενα από τον προσφεύγοντα γεγονότα, υπό το φως της συνολικής διαδικασίας και βάσει της παραγράφου 1 σε συνδυασμό με την παράγραφο 3 του άρθρου 6. Η παράγραφος 1 του άρθρου 6 ορίζει ότι :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

Το Δικαστήριο σημειώνει, κατ' αρχάς, ότι το Εφετείο αρνήθηκε, στην προκειμένη περίπτωση, να αναβάλει τη δίκη, κρίνοντας ότι το αίτημα του προσφεύγοντος ουδόλως απεδεικνύετο. Πράγματι, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων περιορίστηκε να δηλώσει ότι η δικηγόρος του δεν ηδύνατο να παραστεί κατά τη συζήτηση, χωρίς να επικαλεσθεί κάποιον λόγο (ασθένεια, άλλη επαγγελματική υποχρέωση κ.λ.π.) για να δικαιολογήσει την απουσία αυτή και χωρίς να ζητήσει τη συμπάρσταση αυτεπαγγέλτως ορισθέντος δικηγόρου προκειμένου να υποβάλει το αίτημα αυτό και να εξασφαλίσει την υπεράσπισή του στο πλαίσιο της δίκης αυτής. Είναι σαφές ότι η αναβολή της δίκης είχε σημασία μόνο για τον προσφεύγοντα. Βεβαίως, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι είχε προσκομίσει επιστολή στην οποία η δικηγόρος του εξηγούσε τους λόγους του κωλύματός της, επιστολή την οποία το Εφετείο αρνήθηκε, κατά τον προσφεύγοντα, να παραλάβει. Η θέση αυτή, την οποία η Κυβέρνηση αμφισβητεί, δεν ευσταθεί, αφού ο προσφεύγων δεν προσκομίζει την επιστολή αυτή και δεν παρέχει περαιτέρω διευκρινήσεις ως προς το περιεχόμενό της. Πράγματι, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, ακόμα και ενώπιόν του, ο ουδέποτε ο προσφεύγων εξήγησε ποιοι ήταν οι λόγοι που εμπόδισαν τη δικηγόρο του να παραστεί κατά τη συζήτηση ενώπιον του Εφετείου.

Απέναντι σε μία τέτοια έλλειψη ακρίβειας, το Δικαστήριο δεν εκπλήσσεται που το Εφετείο απέρριψε το αίτημα αναβολής. Υπομινύσκει δε ότι ο κώδικας ποινικής δικονομίας είναι σαφής ως προς αυτό το θέμα και απαιτεί «σημαντικά αίτια» για να στηριχθεί μία απόφαση διατάσσουσα αναβολή, απόφαση η οποία, ωστόσο, δεν είναι υποχρεωτική, αλλά ανήκει στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου. Ο

προσφεύγων και η δικηγόρος Αθηνών, έπρεπε, επομένως, να αναμένουν την άρνηση του Εφετείου να αναβάλει τη δίκη, και αβάσιμα υποστηρίζουν ότι αυτή η δικαστική απόφαση ελήφθη αυθαιρέτως.

Το Δικαστήριο παρατηρεί, εξ άλλου, ότι οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος δεν αφορούν τη συμπεριφορά του αυτεπαγγέλτως ορισθέντος δικηγόρου, στον οποίο, μάλιστα, ανέθεσε, στη συνέχεια, να καταθέσει αίτηση αναιρέσεως κατά της εφετειακής αποφάσεως. Βεβαίως, εν όψει τη σοβαρότητας των εγκλημάτων για τα οποία είχε κατηγορηθεί ο προσφεύγων, καλό θα ήταν ο αυτεπαγγέλτως ορισθείς δικηγόρος του να τύχει περισσοτέρου χρόνου για να μελετήσει την περίπτωσή του. Ωστόσο, ουδέν εμπόδιζε τον δικηγόρο αυτό, εάν έκρινε ότι δεν έχει ενημερωθεί επαρκώς, να ζητήσει παράταση χρόνου από το δικαστήριο, ακόμα και αναβολή της δίκης. Όμως, μόλις παρήλθε ο καθορισμένος χρόνος, ο εν λόγω δικηγόρος δήλωσε ότι έλαβε γνώση της υποθέσεως και εξασφάλισε την υπεράσπιση του προσφεύγοντος, προτείνοντας την εξαίρεση ενός ενόρκου, εξετάζοντας τους μάρτυρες και αγορεύοντας. Ως εκ τούτου, ακόμα και αν ο αυτεπαγγέλτως ορισθείς δικηγόρος δεν γνώριζε λεπτομέρειες της δικογραφίας, ουδέν στοιχείο επιτρέπει την εξαγωγή συμπεράσματος σύμφωνα με το οποίο ο εν λόγω δικηγόρος δεν ηδυνήθη να εξασφαλίσει την υπεράσπιση του προσφεύγοντος κατά τη δίκη ενώπιον του Εφετείου.

Γενικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων εκπροσωπείτο σε όλα τα στάδια της διαδικασίας και ότι οι δικηγόροι του ηδυνήθησαν να εκθέσουν τα υπερασπιστικά τους μέσα και να προβάλουν όλα τα επιχειρήματα, τα οποία έκριναν πρόσφορα για την υπεράσπιση των συμφερόντων του προσφεύγοντος. Περαιτέρω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι τόσο το Κακουργιοδικείο Ρόδου όσο και το Εφετείο Δωδεκανήσου απεφάνθησαν βάσει της βαθιάς πεποιθήσεως την οποία σχημάτισαν όσον αφορά την ενοχή του προσφεύγοντος, αφού εξήτασαν πληθώρα αποδεικτικών στοιχείων τα οποία εξετάθησαν ενώπιόν τους κατ' αντιμωλία, και αιτιολόγησαν δεόντως τις αποφάσεις τους. Τέλος, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιο στοιχείο της δικογραφίας ικανό να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι τα εθνικά δικαστήρια προέβησαν σε αυθαίρετες ενέργειες κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας και την εφαρμογή του εσωτερικού δικαίου.

Συνεπώς, εν όψει του συνόλου των ιδιαίτερων περιστάσεων της υποθέσεως, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι το δικαίωμα του προσφεύγοντος σε δικαία δίκη, στο

οποίο περιλαμβάνονται οι προβλεπόμενες από το άρθρο 6 παρ. 1 και 3 γ) της Συμβάσεως εγγυήσεις, δεν παραβιάσθηκε.

Επομένως, η προσφυγή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

Συνεπώς, πρέπει να τεθεί τέρμα στην εφαρμογή του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως και να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομοφώνως,

Αποφασίζει να θέσει τέρμα στην εφαρμογή του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως.

Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

- υπογραφή -

Søren NIELSEN

Γραμματέας

- υπογραφή -

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η Μεταφράστρια

Μαρία Παν. Παπαδοπούλου